

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 243/2024
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Јовановић, адвокат из ..., против туженог „Serbia Zijin Corper“, доо Бор из Бора, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1856/2023 од 28.09.2023. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1856/2023 од 28.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1856/2023 од 28.09.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Бору П1 207/22 од 10.02.2023. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле да се као неправилно и незаконито поништи решење туженог број ... од 21.04.2020. године о отказу уговора о раду, да се обавезе тужени да тужилу врати на рад на послове и радне задатке у складу са њеном стручном спремом, знањем и радним искуством, да се обавезе тужени да тужилу накнади штету у висини изгубљених зарада за период од 21.04.2020. године до 20.07.2022. године, у појединачним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке, са обавезом уплате припадајућих доприноса надлежним фондовима по важећим основицама на дан исплате, уз обавезу предаје уредно попуњених образаца М4 и М8 надлежним фондовима, те да се обавезе тужени да тужилу накнади трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилу је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилу је код „РТБ Бор“, као правног претходника туженог била у радном односу на неодређено време на основу уговора о

раду од 28.10.2014. године и обављала је послове „...“. Решењем туженог број ... од 18.12.2015. године, тужили је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине. Тужила је Основном суду у Бору поднела тужбу којом је поред осталог тражила поништај решења од 18.12.2015. године и одређивање привремене мере да се обавезе тужени да је врати на рад, на послове и радне задатке које је обављала у време доношења наведеног решења. По тој тужби Основни суд у Бору је донео пресуду П1 8/16 од 02.11.2016. године којом је тужбени захтев усвојио у целисти, укључујући и предложену привремену меру и одлучио да ће иста важити до правноснажног окончања тог спора. Извршавајући усвојену привремену меру из пресуде Основног суда у Бору П1 8/16 од 02.11.2016. године, тужени је са тужиљом закључио уговор о раду број ... од 06.01.2017. године, којим је тужила враћена на рад, на послове ... и то на одређено време, са трајањем до правноснажног окончања радног спора у предмету Основног суда у Бору П1 8/16. Решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 453/17 од 29.09.2017. године, укинута је наведена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке, ставу другом изреке, ставу трећем изреке (који се односи на привремену меру) и ставу четвртном изреке, и предмет у тим деловима враћен истом суду на поновно суђење. У вези са овим укидајућим решењем, тужени је дана 02.11.2017. године, донео решење број ... којим је тужили отказао уговор о раду број ... од 06.01.2017. године, те јој је радни однос престао 01.11.2017. године. Тужбом од 16.11.2017. године, тужила је поред осталог тражила поништај решења туженог број ... од 02.11.2017. године и одређивање привремене мере обавезивањем туженог да је врати на рад у року од три дана од дана пријема пресуде. Радни спор у предмету П1 8/16 правноснажно је завршен преиначујућом пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1252/18 од 06.07.2018. године, којом је усвојен тужбени захтев у делу којим је тражен поништај решења туженог о отказу уговора о раду од 18.12.2015. године, а одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено обавезивање туженог да тужилу врати на рад и накнади штету у виду изосталих зарада и доприноса за обавезно социјално осигурање за период од децембра 2015. године закључно са децембром 2016. године. Истом пресудом, Апелациони суд у Нишу је оценио да је првостепени суд правилно нашао да је решење туженог број ... од 18.12.2015. године законито у материјално-правном смислу, јер је постојао основ за отказ уговора о раду (повреда радне обавезе и радне дисциплине, који су тужили основано стављене на терет тим решењем), а да је исто незаконито у формално-правном смислу, јер је засновано на повреди члана 180. Закона о раду, имајући у виду да пре његовог доношења тужени тужили није доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Због тога је истом пресудом тужени обавезан да тужили исплати на име накнаде штете шест зарада које је тужила остварила у месецу који претходи месецу у коме јој је престао радни однос, уместо њеног враћања на рад. Пресудом Врховног касационог суда Рев2 2784/2018 од 06.06.2019. године, одбијена је ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1252/18 од 06.07.2018. године.

По тужби од 16.11.2017. године, којом је тужила, поред осталог, тражила поништај решења туженог број ... од 02.11.2017. године и одређивање привремене мере обавезивањем туженог да је врати на рад, Основни суд у Бору донео је пресуду П1 240/17 од 17.01.2019. године, којом је усвојио тужбени захтев заједно са предлогом за одређивање привремене мере и таква пресуда је пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1945/20 од 10.05.2021. године потврђена. Ради извршења решења о привременој мери садржаног у ставу четвртном изреке пресуде Основног суда у Бору П1 240/17 од 17.01.2019. године, тужила је покренула извршни поступак подношењем предлога за извршење који је усвојен решењем тог суда И 107/19 од 11.03.2019. године, а која је

потврђена решењем Вишег суда у Зајечару Гж (и) 112/19 од 11.04.2019. године. Поступајући по решењу И 107/19 од 11.03.2019. године, тужени је донео решење број ... од 13.05.2019. године, којим је одредио враћање тужиле на рад, на послове одређене уговором о раду од 06.01.2017. године. Решењем број ... од 21.04.2020. године, тужени је тужили отказао уговор о раду број ... од 06.01.2017. године, те јој је радни однос код туженог престао закључно са даном доношења решења, уз образложење да је иницијални радни спор П1 8/16 правноснажно завршен. Предметном тужбом тужилца је тражила поништај решења туженог број ... од 21.04.2020. године, обавезивањем туженог да је врати на рад, као и да јој накнади штету у висини изгубљене зараде за период од 21.04.2020. године до 20.07.2022. године.

Код тако уврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, уз закључак да је уговор о раду од 06.01.2017. године закључио са тужиљом након доношења одлуке суда о усвајању привремене мере враћањем на рад, који је враћањем на рад тужиле проведено, али не по основу уговора већ по основу решења туженог након спроведеног извршног поступка ради поступања по привременој мери која је тражена управо у поступку за поништај решења о отказу уговора о раду од 06.01.2017. године.

Међутим, другостепени суд није прихватио такав закључак првостепеног суда и првостепену пресуду је преиначио тако што је одбио тужбени захтев у целости. Наиме, став другостепеног суда је да битан значај за исход овог спора ужива питање да ли је радни однос тужили код туженог законито престао отказом уговора о раду на основу побијаног решења број ... од 21.04.2020. године. Другостепени суд је нашао да је побијано решење законито, те да је тужили код туженог законито престао радни однос, имајући у виду да је за то постојао основ у виду повреде радне обавезе и радне дисциплине, који су тужили стављени на терет решењем број ... од 18.12.2015. године, а за које је у правноснажно завршеној парници П1 8/16 утврђено да је законито у материјално-правном смислу, јер је тужилца учинила повреде које су јој стављене на терет, због чије природе је тужили код туженог престао радни однос отказом уговора о раду. Из наведених разлога тужбени захтев тужиле није основан, како у делу који се односи на поништај решења број ... од 21.04.2020. године, тако ни у делу захтева којим је тражено враћање на рад, исплата накнаде штете и одређивање привремене мере обавезивањем туженог да тужилцу врати на рад.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду, прописана је могућност да се уговор о раду закључи на одређено време, за заснивање радног односа, чије је трајање унапред утврђено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, дакле без таксативног навођења разлога за закључење уговора о раду на одређено време, а ни животних ситуација, осим таксативно наведених изузетака у ставу 4. овог члана.

У конкретном случају, тужилца је код туженог два пута враћена на рад по привременим мерама. Први пут је враћена уговором о раду број ... од 06.01.2017. године по привременој мери садржаној у пресуди Основног суда у Бору П1 8/16 од 02.11.2016. године, а други пут решењем туженог број ... од 13.05.2019. године по привременој мери садржаној у пресуди Основног суда у Бору П1 240/17 од 17.01.2019. године. Како су оба радна спора правноснажно завршена (први радни спор пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1252/18 од 06.07.2018. године, а други радни спор пресудом истог суда Гж1 1945/20 од 10.05.2021. године), више не постоји основ да тужилца код туженог буде у радном односу ни по привременим мерама у смислу цитираног члана 37. став 1. Закона о раду, јер је њихово дејство престало

правноснажним окончањем поменутих парница. Из наведеног, правилна је одлука другостепеног суда коју прихвата и Врховни суд.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић